

TEATRE

ESPECIAL TEATRE DEL SOL

20 anys de Sol

TEXT: DAVID SERRANO

La vida cultural de les ciutats es mesura per la gent i els grups o associacions que es belluguen per dur a terme els seus projectes, al costat o al marge de les institucions. I el Teatre del Sol és un d'aquest focus irradiadors de la cultura dramàtica catalana, al costat dels altres dos centres de producció de la ciutat, més centrats en la pedrera.

Del Sol, i del seus precedents creualtencs i de Palestra n'han sortit generacions d'actors, directors, escenògrafs... que han poblat l'escena sabadellenca i catalana durant anys. Des de la humilitat, de la versatilitat i amb un magnífic i emblemàtic espai –ara ja dos- situat al bell mig de la ciutat, a la Coope, com l'hem coneguda sempre.

Quadern no ha estat aliè a aquest fenomen ciutadà, que va més enllà de les seves portes sabadellenques, i ja el 1994 presentava un primer treball analític en un "Plec" dedicat exclusivament a la feina feta fins llavors per un gran grup de gent, entusiasta del teatre. El firmaven l'equip de la nostra revista, amb noms com Rosa Ten, Josep Torrella i Pineda, Ana Fernández, Raimond Mateu, Raquel Planas i un dels seus dos directors, Salvador Fité.

La temporada 88/89 es va iniciar amb tota la força d'un *Enric IV*, de Luigi Pirandello, dirigida per Ramon Ribalta, i que comptava entre els seus actors amb Pep Barceló i Sebastià Sellent en el paper protagonista. S'estrenava també *Tafalitats*, de Karl Valentin, *Una lluna per a un bord*, d'Oneill, i *El botí*, de >

VICENS SERRA

Joe Orton. La temporada següent, destacava per la seva aposta en escena de *L'amansiment de l'harpia*, un Shakespeare força desconegut i ja amb l'incombustible i brillant Francesc Moragas, i continuava amb *Viure a Malibú*, *Revolt perillós* i *Amb la ràbia al cos*. Però segurament una de les temporades més celebrades fou la 90/91 amb la posta en escena de *El ventall*, de Goldoni, *Fi de partida* i *Tot esperant Godot*, de Samuel Beckett, i un dels grans Txèkhovs, *L'hort dels cirerers*.

La següent compta amb *Invents a dues veus*, *Jo em quedo per vestir sants*, la magna shakespeareana *Molt soroll per no res*, *On vas, hollis jay?*, i un cicle de poesia dels més complets que hi ha hagut a casa nostra. La temporada 92/93 arrencava amb *Anuncis classificats*, el Molière més clàssic de *Les dones sàvies*, i *El Vol d'Ícar*. Passat el cinquè aniversari, el Sol se situava en el món de l'absurd de *La lliçó* i *La cantant calva*, de Ionesco, *Somniar truites*, de William Mastrosimone, *Pizza Man*, de Darlene Craviotto, *Orfes*, de Lyle Kessler, *Frankie i Johnny*, de Terence Mc Nally, i el clàssic de Sagarra *El Cafè de la Marina*. La 94/95 seguia amb els cicles endegats de lectures dramatitzades i poesia, i s'endinsava en el món d'Arthur Miller amb *Un record de dos dilluns*, i els monòlegs de Capri.

La temporada 95/96 s'inaugurava amb el Pirandello més punyent de *L'home, la bèstia i la virtut*, portada fa poc al TNC com *El ventall*, *Sé que hi sou*, d'Anna Fité, una de les millors guionistes del país, *Et cum spiritu tuo*, d'Ignasi Roda, i acabava, com ja començava a ser tradició, amb un dels clàssics de Guimerà, *Maria Rosa*. La 96/97 es componia de les lectures d'obres de Jordi Galceran, Manuel Veiga i Xavier Company; un cicle sobre Joan Oliver, on destaca *Allò que tal vegada s'esdevingué*, i continuava amb una postmoderna posta en escena de *El mercader de Venècia* shakesperiana.

Els 10 anys de Sol es celebren amb *La balada*, d'Òscar Wilde, que compta amb Sergi Mateu, *Històries mínimes*, de Javier Tomeo, *Klowns*, i *Jo*, d'Eugène Ionesco. La temporada següent destaca pel retorn a Goldoni amb *El cafè de la plaça*, la contemporània *Besos*, de Carles Alberola, que fa un any posava en escena la companyia Kala.Mar.Sa, que havia assajat a la Fundació, i *Les dones sàvies* de nou.

La temporada 99/00 s'encetava en produccions, perquè les lectures dramatitzades continuen de manera constant –dedicades a Joan Oliver en exclusiva ara–, amb la posta en escena de *Petita mort*, de David Plana, que comptava amb la prometedora Clara Segura entre el repartiment, la impressionant obra brechtiana *La bona persona de Sezuan*, amb magnífica traducció de Feliu Formosa, i una reeixida *Quina colla! "La colla de Sabadell"*, amb els esplèndids Fanny Bulló, Rosa Renom, Sebastià Sellent i Artur Trias. I Xavier Albertí duia *Vals ex machina*, per acabar amb un Schnitzler clàssic, *La cacatua verda*.

La temporada 2001/02 s'inicia amb un gran projecte anomenat *Working*, i continua amb un nou Shakespeare, *La comèdia dels errors* versionada amb musical. La temporada 2002/03 el Sol es llença amb *Fama* a la recerca del gran públic, una aposta agosarada i un xic diferent de la seva tradició. I la força del musical deixa poc més espai per a la direcció de Francesc Nel·lo de *Dones com jo*. La temporada següent es reprèn el pols del text amb *La cuina*, d'Arnold Wesker, amb un repartiment enorme, una feïna que dirigeix l'incansable Ramon Ribalta. La temporada 2004/05 es retorna a la racionalització de la programació, compensada pel clàssic *Un tramvia anomenat desig*, de Tennessee Williams, i *l'Inspector General*, de Gogol, tot just ara al TNC. La temporada 2006/07 significa la consolidació definitiva de l'opció musical de masses amb el retorn de *Fama* i l'èxit de *Joseph*.

La darrera temporada s'obre amb *Qui té por de la Virginia Woolf?*, i continua amb *Fuïta*, de Jordi Galceran, un dels habituals de la companyia. Ienguany s'obre amb una de les obres que marquen una companyia que celebra els 20 anys, *El rei Lear*, amb un homenatge de Moragas al món del teatre amb la seva particular visió d'un dels personatges més complexos de l'univers shakesperiana. Ara que té 20 anys, el Sol té tot un futur per endavant, caldrà dissenyar bé quins són els camins que vol recórrer a partir d'ara.

ART

Els deu anys de la galeria Traç d'Art amb Magda Esterli

TEXT: MILA TORRES

Just a les portes del mes de desembre, quan les tardes són més curtes i les nits més llargues, un raig de llum il·lumina el passeig de la Plaça Major de Sabadell. És la llum que aporta l'obra de la nostra artista Magda Esterli. Color, llum, vitalitat i força s'encarreguen d'omplir els aparadors i la Galeria Traç D'Art. En aquesta ocasió Esterli presenta principalment marines a l'oli i dos paisatges urbans de grans dimensions a aquarel·la. Dos tècniques que l'artista domina per igual.

Apropar-nos a la galeria ens permet gaudir de múltiples impressions, la nostra sensibilitat agafa obertura i ens envaeix una gran sensació de frescor, la que ve donada per l'ambient marí de moltes de les obres que es presenten. L'artista ha volgut que la temàtica marina quedi ben patent en aquesta mostra. L'atmosfera que crea Esterli és clarament mediterrània, amb la seva característica lluminositat i claror. Dins d'aquest món temàtic acompanyat de la tècnica de l'artista els nostres sentiments es poden desenvolupar en tota la seva plenitud. Contemplar aquestes obres ens permet viatjar, relaxar-nos, apassionar-nos, riure, alegrar-nos, gaudir, recordar moments passats o desitjar que passin. Entrem en el plaer que proporciona observar i veure obres d'art del caire que tenen aquestes.

Esterli ens vol arribar no només a la mirada contemplativa, sinó al cor, a l'univers de les sensacions i els sentits. Vol i aconsegueix que l'espectador senti la seva obra i per aquesta raó la gaudeixi de moltes maneres diferents. I això succeeix tant si la temàtica és fresca com a les marines com si és més dura al tractar-se de paisatges urbans. No podem oblidar que moltes parts de la seva creació són abstracció: pintura, oli, matèria i color per sí mateixos comuniquen, expressen, creen un missatge nítid i clar. No ens faria falta tenir temàtica per entendre la seva obra, per llegir-la i fer-la nostra, parla la seva tècnica, el seu traç, la rapidesa del moviment, el seu llenguatge.

Magda Esterli pinta no tan sols amb les mans, ja que pinta amb les dues, sinó que pinta amb tot el seu cos físic i també amb l'ànima, amb els sentiments i la sensibilitat, raó per la qual això és el que transmet als espectadors amb efecte "rebot".

Amb Esterli Traç D'art vol commemorar els seus 10 anys d'existència, amb una artista que ha estat des dels inicis i que demostra la relació que es pot establir entre galeria i artista.

Traç D'art va obrir les seves portes el 10 de novembre de 1998 amb una exposició de l'artista Lluís Roure i Llarg i ha superat totes les crisis en que ha estat el mercat de l'art i l'economia en general perquè en el seu caminar ha tingut present unes premisses tan importants com:

- que l'obra sigui original, que els estils que presenta siguin variats i no hi hagi dos artistes que siguin similars en quan a estil o temàtica.
- que les seves obres tinguin consistència, que no siguin fruit de la casualitat sinó del treball.

>

- que l'artista s'hi dediqui professionalment o estigui a punt de fer el pas decisiu.
- que els artistes, siguin joves o grans, estiguin actius en quan a premis, exposicions... i la seva obra es vagi valorant cada dia, ja sigui a nivell nacional i/o internacionalment.
- donar a conèixer l'obra dels artistes catalans.
- donar a conèixer l'obra dels artistes sabadellencs a nivell internacional a la galeria de l'Estartit on els visita gent de tot el món.
- anar a visitar a l'artista al seu taller per viure en directe la seva experiència artística.
- sempre que poden acompanyen a l'artista en altres exposicions que siguin importants per a ell i la seva carrera.
- tenir un tracte humà i càlid amb els artistes i visitants.
- mostrar les obres dels artistes el màxim de bé possible.
- tenir la galeria oberta per a tots els sabadellencs. Encara que sigui tancada els aparadors són una col·laboració permanent al món cultural de la nostra ciutat, tant de dia com de nit i 365 dies l'any. Amb la proposta d'art a l'aparador a l'estiu, molts artistes veuen les seves obres exposades al públic del carrer. Potser hi ha persones que no s'atreixeixen a entrar en una galeria i amb l'aparador s'acosten d'una manera més directa a l'art.
- ser un espai agradable de contemplació d'art actual.
- organitzar exposicions de gent jove sense currículum perquè el currículum es fa de mica en mica i algun dia s'ha de començar. El que sí és important és haver treballat molt l'obra, que aquesta parli per ella mateixa.
- organitzar exposicions d'artistes consagrats
- tenir un bon coneixement de l'obra dels artistes que exposen

Traç d'Art és una galeria on les característiques del marxant del segle XIX, del marxant-galerista en la seva plenitud, s'han tornat a fer realitat amb Agustí Sampere acompanyat de la seva filla Sabrina, artista i també galerista. L'existència del tracte humà, el seguir l'evolució dels artistes de la galeria, el fet d'acompanyar-los i de donar a conèixer la seva obra i de connectar amb el públic, amb col·leccionistes, amb amants de l'art, amb seguidors de la creació d'última generació ha fet que Traç d'Art sigui un símbol de cultura per a Sabadell.

rambla 5, 4º planta 08202 sabadell
tel 93 727 59 20 fax 93 725 64 56
e-mail: advocats@giassessors.com

MONISTROL
CINE FOTO

Fotografia - Cinema
Passeig de la Plaça Major, 4
SABADELL